

[LIII Gyldenkilde]

kan ikke blive ved med at leve med, at kvindelønnen er lavere end mandelønnen.

Når det er sagt, vil jeg sige til dem, der har været inde på, at det hele nok skyldes det kønsopdelte arbejdsmarked, at jeg tror, det er rigtigt, at det er utrolig vigtigt, at vi på en række områder får nedbrudt de traditionelle opfattelser dér. Så må arbejdsministeren leve med det, hvis hans datter kommer hjem og vil være grovsmed, hvilket der jo nok heller ikke er store chancer for; hun må nok kunne finde på noget andet.

Det er også begrænset, hvad vi kan komme igennem med på de områder. Når jeg nævner det, er det, fordi – jeg tror, det var hr. Kofod-Svendsen, der var inde på det – at når det drejer sig om de højere uddannelser: jurister, ingeniører, teologer osv., så viser det sig, at der er ligeløn. Det er der faktisk ikke, alle statistikker viser, at det er der ikke. Og det skyldes, at der er andre årsager end bare det kønsopdelte arbejdsmarked. Jeg kan nævne, at for journalisters vedkommende er det sådan, at man har lavet opgørelser, der viser, at som hovedprincip har man ligeløn, man er ligestillet i uddannelsesforløbet, men når der er gået 5-6 år, viser det sig, at de mandlige journalister i gennemsnit tjener 19 pct. mere om året end de kvindelige journalister. Så må man spørge: Hvorfor nu det? Her er det altså lykkedes at få kønsopdelingen fjernet, der er god repræsentation af begge køn – hvorfor får mændene så alligevel mere i løn? Det har noget at gøre med, at mændene har tid til at påtage sig nogle ekstraopgaver, de har mulighed for at blive lidt længere efter arbejdstid, fordi det ikke er dem, der hver dag skal hente børnene i daginstitutionen. Det er heller ikke dem, der bliver hjemme, hver gang børnene er syge osv. Så er vi tilbage ved det gode, gamle, gedigne synspunkt: at hovedansvaret for børn og for hjem i vid udstrækning stadig hviler på kvinderne.

Jeg ved godt, der er sket meget på dette område, og jeg ved også, hvorfor det er sket. Det er, fordi der har været nogle rappenskralder, der har råbt op om, at sådan måtte det ikke være. Det er godt. Det skal de blive ved med, for tingene sker ikke af sig selv. Det er derfor, det er nødvendigt hele tiden at påtale: Hvis vi ikke får mændene til at deltage i disse helt basale ting, vil vi ikke komme kvindeuligelønnen – om jeg så må sige – til livs. Den vil blive forstærket der-

ved, at alle de ekstra opgaver bliver lagt over på mændene, fordi de ikke har ansvaret for at skulle hjem og tage sig af det derhjemme. Den del bliver vi også nødt til at tage med ind i det.

Det kan jeg så også høre der er flere der har gjort i dag, senest finansministeren, som jeg i øvrigt var glad for gik på talerstolen, for jeg ved godt, hvilken vanskelig situation en finansminister må sidde i som part i denne sag. Jeg synes endda, vi kom et langt skridt videre derved, at finansministeren overhovedet gik herop og sagde nogle ord vedrørende dette område.

Men også finansministeren er klar over, at der er andre ting end lige netop lønnen, der spiller en rolle for, at vi kan komme videre. Det er jeg utrolig glad for at finansministeren siger. Jeg skal ikke her snakke lønrammer, men vi er alle sammen godt klar over, at der er grænser for, hvor meget der kan udloddes i en overenskomstsituation. Vi ved, at ønskerne er store, og det er også en af grundene til, at jeg overhovedet har rejst denne debat for gud ved hvilken gang – undskyld hr. formand, jeg må ikke tage de højere magter til hjælp, det ved jeg jo egentlig godt, det er heller ikke nødvendigt, for vi kan godt klare det her selv – fordi jeg tror, at det ville være blevet glemt, hvis ikke vi havde taget det op igen nu, og jeg har forstået på flere, at de også har været glade for, at vi har gjort det, så godt for det.

Jeg skal ikke gå ind i alt det, der er blevet sagt, men der er et par ting, jeg gerne vil tage op. Det er, når man snakker så meget om holdningen hos parterne – det var fru Elisabeth Arnold fra Det Radikale Venstre, der sagde det stærkest – at organisationernes ansvar er stort her, fagbevægelsens og DA's ansvar er stort, ansvaret ligger ikke kun hos den ene part.

Vi skal jo ikke glemme, at uanset hvor meget vi kan blive enige om, at de mandlige kolleger heller ikke er så optaget af i en overenskomstsituation at slås for ligelønnen, så skal vi jo ikke glemme, at det til syvende og sidst er den anden side, nemlig arbejdsgiverne, som leder og fordeler arbejdet, og det er dem, der står stærkest i forhandlingerne om løn- og arbejdsvilkår. Derfor mener jeg også, at der ligger et hovedansvar på dem, og derfor synes jeg, at jeg kan udtrykke så meget større glæde ved, at vi i dag i det mindste er nået hertil, at samtlige partier undtagen Fremskridtspartiet får forklaret parterne – og her taler jeg mest om Dansk Arbejdsgiverfor-